

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **O. Ch.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 28, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2014 č.j. OAM-145/ZA-ZA14-P07-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému právnímu zástupci JUDr. Maroši Matiaškovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 6.800,-- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2014 č.j. OAM-145/ZA-ZA14-P07-2014, kterým žalovaný žalobkyni neudělil azyl podle

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a poukazuje na porušení § 2 odst. 4 a § 3 zák. č. 500/2004 Sb. a dále pak ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle názoru žalobkyně správní orgán nedostatečně posoudil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle 14a zákona o azylu. V této souvislosti poukázala na strach z jednání věřitelů v případě návratu do země původu a také na bezpečnostní situaci v zemi původu. Je toho názoru, že v případě návratu jí hrozí vážná újma spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Obává se ohrožení na životě ze strany věřitelů a je toho názoru, že jsou spolčeni s policií. Z tohoto důvodu se nemohla obrátit na státní orgány své země. Správní orgán se nezabýval hrozbou újmy, kterou jí mohou způsobit věřitelé, kvůli čemu žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné a tedy nepřezkoumatelné. Dále namítá současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině a domnívá se, že jí v případě návratu do vlasti hrozí vážné ohrožení života. Uvádí, že došlo k dalšímu vývoji v zemi původu, který může odůvodňovat udělení doplňkové ochrany. Závěrem poukazuje na soukromý a rodinný život na území České republiky. Uvádí, že její současný partner, státní příslušník Ukrajiny, žije s ní ve společné domácnosti v ČR a plánují sňatek a rodinu. V České republice žije také její sestra s manželem. Vycestování do země původu by proto bylo v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí. Poukazuje na to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil také adekvátní informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že podání žádosti o mezinárodní ochranu nebylo rozhodně zapříčiněno některým z důvodů azylově relevantních, tedy rasou žalobkyně, jejím pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Naopak bylo motivováno obavou žalobkyně z návratu do vlasti související s jejími potížemi na Ukrajině, kde si žalobkyně půjčila peníze, které však již zaplatila, ale údajně dluží penále, které po ní chtějí věřitelé uhradit. Ničím nepodložené tvrzení žalobkyně, že věřitelé spolupracují s policií, a z tohoto důvodu se na ně žalobkyně nemohla obrátit, také nelze v žádném případě přijmout za relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně opustila zemi původu s cílem v ČR zůstat a vydělávat zde peníze bez toho, aby zde měla legálně upraven pobyt. Je tedy zřejmé, že skutečným důvodem pro opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobkyně legalizovat si zde pobyt. K námitce tvrzeného rodinného života žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2011 č.j. 2Azs 8/2011. Pokud chce žalobkyně setrvat na území ČR, má možnost svůj pobyt řešit dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v tomto odkazuje na odůvodnění rozhodnutí, ve kterém jasně uvedl, že pokud se žalobkyně rozhodla realizovat svůj rodinný život na území ČR, nezbavuje jí to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, která jsou v zákoně o pobytu cizinců upravena. Dále žalovaný uvádí, že ve vztahu k § 14a zákona o azylu se zabýval problémem, hrozí-li žalobkyni v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu a nedošel k závěru, že by žalobkyni výše uvedené hrozilo. Žalovaný konstatuje, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobkyni představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně dne 4.4.2014 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že na území ČR vstoupila dne 19.3.2001. K důvodům svého odchodu z vlasti uvedla, že odjela, protože si půjčila peníze na podnikání, to se jí ale nepodařilo a věřitelé po ní začali peníze vymáhat, vydírali ji a chodili i k jejím rodičům. Myslela si, že v ČR peníze vydělá a vrátí je věřitelům. Žádný jiný důvod k odjezdu z vlasti tehdy neměla. Žádost o mezinárodní ochranu podává, protože dluh už sice v roce 2009 splatila, ale po půl roce se jí věřitelé opět ozvali s tím, že tam ještě je nějaké penále. To splácí doposud. Dodala, že věřitelé jí vyhrožují tím, že ublíží rodičům, když jim nebude platit a že jí pošlou jejich ruku nebo hlavu. Navíc má dle svých slov strach ze současné situace na Ukrajině. Dle žalobkyně věřitelé spolupracují s policisty, a kdyby jim nemohla splácet, mohli by ji i zabít. Zde je před nimi v bezpečí a nemohou jí ublížit. V České republice žije se svým přítelem I. B., kterého by si chtěla vzít. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je v pořádku, ale včera jí lékař sdělil, že má syfilis, což ji překvapilo. K situaci na Ukrajině řekla, že sleduje internet a má zprávy od maminky. Podle ní, kdo může, tak z Ukrajiny utíká. Bydliště jejich rodičů je blízko Lvova v západní části Ukrajiny. Její rodiče jsou důchodci a v souvislosti s nedávnými událostmi na Ukrajině žádné problémy neměli.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovoru, neuvedla skutečnosti, pro které by jí mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Ve své žádosti výslovně sdělila, že nebyla nikdy členkou žádné politické strany ani jiné organizace a v průběhu správního řízení neuvedla, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky či obecně veřejně angažovala či měla jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobkyně jako důvod neochoty vrátit se do vlasti uvedla obavy z věřitelů, neboť ti po ní i přes splacení půjčky v roce 2009 chtějí údajně penále v blíže neurčené výši a v případě, že nebude platit, vyhrožují ublížením její rodině. Také vyslovila obavy z bezpečnostní situace na Ukrajině.

Soud stejně jako žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Snahu o vydělání si peněz a problémy s věřiteli nelze rozhodně podřadit k taxativnímu výčtu důvodů pro udělení azylu. Azylový zákon jasně stanoví, že původcem pronásledování musí být státní orgán. Osoby věřitelů, které žalobkyni vyhrožují, byly beze sporu osoby čistě soukromého charakteru, nejednalo se o představitele ukrajinských státních orgánů či jakékoliv jiné relevantní zástupce veřejné moci na Ukrajině, jak vyžaduje zákon o azylu. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou dostupnosti vnitrostátní ochrany v případě pronásledování soukromými subjekty, z jeho konstantní judikatury například z rozsudku ze dne 16.9.2008 č.j. 3AZs 48/2008-57 a ze dne 31.10.2008 č.j. 5AZs 50/2008-62 dostupných na www.nssoud.cz vyplývá, že „v případě pronásledování soukromými osobami se postižená osoba musí vždy obrátit nejprve se žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi

původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout“. V případě žalobkyně se o tuto situaci nepochybně nejedná. Její tvrzení, že věřitelé spolupracují s policií a z tohoto důvodu se na ni žalobkyně nemohla obrátit, není ničím podložena. Obavy z bezpečnostní situace na Ukrajině posuzoval žalovaný na základě informací o Ukrajině z různých zdrojů, které shromáždil v průběhu správního řízení v časovém rozpětí od října 2013 do 16.4.2014. K vysloveným obavám žalobkyně z válečného konfliktu soud konstatuje, že na základě informací nelze hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt či tam panovala situace, která by ohrožovala veškeré obyvatelstvo země na celém jejím území. Dle aktuálních informací dochází pouze k lokálním střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci na jihovýchodě Ukrajiny. Situace na západě a středu země je však klidná. Především je nutno zdůraznit, že žalobkyně pochází ze západní části Ukrajiny, kde doposud žijí její rodinní příslušníci, které se nepokoje vyhnuly, a tato oblast se nachází pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že v případě žalobkyně neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 azylového zákona. Z výpovědi žalobkyně v průběhu správního řízení ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu tohoto zákonného ustanovení.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobkyní uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Po posouzení celého případu žalobkyně nezjistil důvody o tom, že by její osobní a rodinná situace byla nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu. Naopak bylo zjištěno, že žalobkyně má na Ukrajině rodiče a sourozence s rodinami, se kterými je v pravidelném kontaktu a kteří jí rovněž mohou v případě potřeby poskytnout pomoc a podporu. Za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů nelze ani považovat společné soužití žalobkyně s panem B.

Soud stejně jako žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b azylového zákona.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, které popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008 č.j. 5Azs 50/2008-62 dostupném na www.nssoud.cz. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení

doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule“. Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobkyni hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 azylového zákona. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z výpovědi žalobkyně a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobkyni vážná újma nehrozí. Žalobkyně neuvedla, ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z informací, které žalovaný k posouzení měl k dispozici, vyplývá, že trest smrti byl na Ukrajině v roce 2000 zrušen. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a dospěl k závěru, že v případě žalobkyně taková situace nemůže nastat. Žalobkyně jako jediný důvod obavy z návratu do vlasti označila případné jednání svých věřitelů čistě soukromých osob, pokud by jim přestala splácet penále ze své půjčky. Soud po posouzení hlavních motivů žalobkyně k odchodu z vlasti nedospěl k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V rozhodnutí byla také posouzena otázka, zda v případě návratu do vlasti nehrozí žalobkyni vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že přestože je bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, situace na západě a středu země je však klidná. Před odjezdem z vlasti žila v západní části Ukrajiny, kam se může vrátit. S tímto posouzením se soud plně ztotožňuje. Soud na základě skutečností sdělených žalobkyní a posouzení informací o zemi původu neshledala, že by vycestování žalobkyně do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. V případě žalobkyně tyto předpoklady naplněny nebyly. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Ustanovenému právnímu zástupci soud přiznává odměnu ve výši 6.800,-- Kč sestávající z odměny za 2 úkony (§ 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2014 – tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem a písemné podání k soudu) právní služby v částce 3.100,-- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,-- Kč (§ 7, §9 odst. 4 písm. d) výše zmíněné vyhlášky) a z náhrady hotových výdajů v částce 300,-- Kč za jeden úkon, celkem 600,-- Kč (§ 13 odst. 3 téže

vyhlášky). Právní zástupce žalobkyně není plátcem DPH, a proto se částka přiznané odměny nezvyšuje o hodnotu přidané daňové sazby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. prosince 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně